

a spolu se mnou všechno ostatní. Podle překvapeného výkřiku jsem pochopila, že jsem s sebou strhla i Kate.

Odlepila jsem se od země a jako neřízená střela narazila do stěny dodávky. Potom se všechno seběhlo strašně rychle. Auto se naklonilo a převrátilo. Někde zvenku se ozvalo troubení a pak do nás něco narazilo, až se celá dodávka roztočila jako káča. V tu chvíli jsem nevěděla, kde je nahoře a kde dole.

Když věci začnou nabírat spád, mám chuť zatáhnout za ruční brzdu

„Laylo? Laylo! Prosím prober se!“

Ten hlas se ke mně dostal přes všechny odpor mého mozku ho přijmout. Zaskřípala jsem zuby a zavrčela jako podrážděný medvěd. Bolelo mě snad všechno od hlavy až po palce u nohou. Neochotně jsem otevřela oči a zamžourala v šeru na obličej před sebou. Kate se tvářila vyděšeně, ale kromě obří boule na čele a roztrženého rtu vypadala v pořádku.

„Jsi celá?“ zeptala jsem se chraplavým hlasem. V puse jsem měla podivnou chuť. Cosi jakoby sladkého a slaného zároveň.

„Jsem,“ vypískla přiškrceným hlasem a rukou se váhavě dotkla mé tváře. „Ale... ale ty...“

„To nic,“ pokusila jsem se ji uklidnit a ušklíbnout se, ale spíš jsem ji ještě víc vydělala. „Neumřu na to.“

Kate mi pomohla posadit se, sundala si mikinu a začala mi s ní utírat obličej. Na červené látce zůstávaly velké rudé mokré skvrny.

„Připomínáš mi Georgii,“ zamumlala jsem napůl nepřítomně. Musela jsem se asi hodně praštit do hlavy. Potom jsem však její ruku odhodlaně stiskla a odtáhla od svého obličje.

„Budu v pořádku,“ řekla jsem sebevědomě. „Musíme se ale dostat na Třicátou druhou ulici. Je tam podzemní parkoviště. Tam mám motorku.“

„Potřebuješ do nemocnice,“ namítla starostlivě.

„Nevěděli by co se mnou. Lék je u mé motorky. Musíme tam. A zbavit se Serova.“

„Dobře,“ přikývla nejistě a pomohla mi na nohy. Napůl jsem se o ni opřela a zaposlouchala se do okolních zvuků. Venku bylo pěkné pozdvižení. Lidé křičeli, někde houkala siréna a troubilo auto. Doufala jsem, že se při našem manévru nezranil nevinný člověk.

„Potřebuju, abys použila svoje schopnosti,“ obrátila jsem se ke Kate. „V okamžiku, kdy se otevřou dveře, musíš vyskočit ven a utíkat odsud, jak nejrychleji můžeš. Sejdeme se na Třicáté druhé.“

„Ale –“

„Věř mi. Poradím si. Vím, jak s těmi lidmi bojovat,“ řekla jsem pevně a pustila se jí, přičemž jsem ji popostrčila k bočním dveřím, které jsme teď měly nad hlavou, jak celá dodávka zůstala ležet na boku.

Naposledy se na mě podívala, ale moc času na námitky nedostala. V okamžiku, kdy se dveře s trhnutím otevřely, se přikrčila, vyskočila vysoko do vzduchu a zmizela mi z dohledu.

„Chyťte tu holku!“ zařval něčí hlas vztekle. Ušklíbala jsem se a ustoupila co nejdál od otvoru. Kdo jiný by si pro mě měl dojít než Serov? Seskočil dovnitř s připravenou zbraní a tváří rudou vzteky.

„Řekni mi, proč bych tě neměl na místě zastřelit!“ zaječel nepřítelně, zatlačil mě do kouta a přitiskl mi zbraň k čelu. Lhala bych, kdybych řekla, že jsem se vůbec nebála. Ve skutečnosti jsem si nebyla jistá, jak dlouho se ještě udržím na nohou. A nebylo to jen fyzickým vyčerpáním.

„Chyběla bych ti,“ řekla jsem slabým, roztrášeným, ale přesto výsměšným, hlasem.

„To určitě,“ zasyčel podrážděně, chytil mě za rameno a postrčil ke dveřím. „Vylez ven. Jestli se o něco ještě pokusíš, střelím tě do nohy. Uvidíme, jak ti potom půjde utíkat.“

Dva muži, kteří klečeli na převrácené dodávce, mě vytáhli ven a Serov šel hned za mnou. Rychle jsem se rozhlédla, ale než jsem stihla cokoli naplánovat, ucítila jsem zbraň v zádech.

„Drž se u mě,“ zasyčel mi do ucha Serov a postrčil mě k okraji.

„Jste všichni v pořádku?“ ozval se pod námi čísi starostlivý hlas.

Překvapeně jsem pohlédla na mladého muže, který se odpojil od davu přihlížejících a přispěchal nám na pomoc.

„Jak se to vezme,“ zamumlala jsem. Serov mi varovně sevřel paži. Měla jsem pocit, jako by mi ji skřípl do želez, kterými se lovila zvěř.

„Záchranka i policie jsou už na cestě. Pojď, pomůžu ti,“ usmál se laskavě a natáhl ke mně ruku. Musela jsem uznat, že měl odvalu. Zachoval se zcela duchapřítomně, a třebaže jsem musela vypadat hrozně, snažil se na sobě nedat nic znát.

„Není třeba,“ vyštěkl na něj Serov, až sebou muž překvapeně trhl. Serovovi poskoci seskočili z auta jako první a odstrčili ho na stranu.

„Dělej, slez dolů,“ poručil mi a postrčil mě k okraji, přičemž na okamžik ukryl svou zbraň, aby ji přihlížející dav nemohl vidět.

V tu chvíli jsem se mu vytrhla a vrhla se vpřed. Přeskočila jsem zbylé dva muže a dopadla na asfalt. Nohy mě však neunesly a já klesla na všechny čtyři. Než jsem se stihla vzpamatovat, objevili se vedle mě a každý z nich mě chytil z jedné strany za paži.

„Hele, co to děláte?“ zeptal se jich mladý muž, který nám předtím chtěl pomoci, když viděl, že se s nimi snažím bojovat. Ne že by mi to v tomhle stavu šlo.

„To tě nemusí zajímat,“ řekl Serov chladně, vytáhl zbraň a udeřil ho pažbou do spánku. Muž se bez hlesu zhroutil k zemi. Z davu se ozvaly překvapené a vyděšené výkřiky a lidé se dali na útěk.

„Vypadneme odsud,“ zavelel Serov a zamířil k autu stojícímu kousek od potlučené dodávky a modrého osobního auta, které to do nás muselo nejspíš napravit. Vzepřela jsem se nohama o chodník, ale jeho gorily mě táhly dál za ním. A pak se stalo něco, co jsem naprosto nečekala.

Přímo před Serovem přistála Kate a přetáhla ho po hlavě kovovou trubkou, až se zapotácel a musel se opřít o zeď domu. Muži, kteří mě drželi, si mě v tu chvíli přestali všimnout a vrhli se na ni.

Měla jsem co dělat, když jsem náhle ztratila oporu, ale aspoň jsem měla dost duchapřítomnosti a odklopýtala od Serova, který si levou rukou mnul hlavu a skřípal zuby. Pravačkou se stále opíral o dům.